

Уранці четверга, 16 червня, унаслідок дорожньо-транспортної пригоди, ідучи на службу, трагічно загинув 22-річний уродженець Острого, лейтенант Збройних сил України, дорогий син, брат, вус, племінник

СТОЛЯР Сергій Анатолійович.

Страшна трагічна подія та її гіркі наслідки стали великим нестерпним болем для всієї родини, численних друзів, однокласників і товаришів зі служби молодого офіцера Української армії. Його очукала улюблена служба, ним дуже пишався вся родина, він, як міг, наближав перемогу України у війні з ворогом, мріяв створити власну сім'ю, робив багато інших добрих справ. Непередбачуваний збів обставин призвів до того, що всі життєві плани обернулися в одну жалючу мить. Неможливо описати все пережите родиною після того злочасного подвірнення. Невимовно важко всім, але адяїти вже нічого не можна. Запишався молитви за Бору за упокій його молодшої душі, пам'ятати та згадувати...

Народився Сергій 2 квітня 2000 року в сім'ї Анатолія та Ганни Столяр (Ягодки). Оскільки з дитинства мріяв бути військовим, то після закінчення 8 класу Острозької загальноосвітньої школи I – III ступенів вступив і успішно навчався в Острозькому обласному ліцеї з посиленою військово-фізичною підготовкою. Отримавши атестат зрілості, продовжив здобувати освіту в Національній авіаційній університеті (Київ) на кафедрі військової підготовки. Російсько-українська війна Сергія та його товаришів застала під час навчання. Після того, як орки були відігані від Києва, курсанти найстаршого курсу вилу достроково склали випускні екзамен. Ім присвоїли військовий звання лейтенанта і розподілили у військові частини для продовження служби. Сергій Столяр для продовження служби був спрямований в одну з військових частин Рівненської області.

З дитинства Сергій Столяр був доброю і світлою людиною. У нього було дуже багато друзів. Любив спорт, активно займався різними видами, особливо футболом. Грав за дитячі та дорослі команди Розваха. Під час на-

вчання, коли приїжджав додому, то неодмінно відвідував стадіон, де грав чи дивився футбольні матчі. Тренер Острозької дитячо-юнацької спортивної школи та ФК «Розваха» Валентин Стрильчук відрагував на дуже сумну новину так:

— Загибав про смерть члена нашої дружиної команди для всіх буд шокуючою і дуже болісною. Наша команда знає, що Сергій Столяр був великим патріотом своєї країни. Він завжди був відданий команді і постійно шукав час, щоб за можливості зіграти. Його бійцьвські якості проявлялися в тому, що він уєсь час намагався бути кращим і віддавався на футбольному полі сповна. Про нього згадують лише позитивні враження і якості, якими він був багачою наділений. Пам'ять про Сергія завжди зберігається в нашій пам'яті.

Хлопець дуже пишався, що здійснює свою дитячу мрію і став офіцером Української армії. Дуже старанно ставився до служби і виконання своїх службових обов'язків. На його похорон приїхали майже тридцять кошиків однокорусників і товаришів зі служби. Загибав Сергія в мирнои місці буда важкою заістю для всіх. Військовослужбовці з різних країн України вже зібрали кошти на надгробник пам'ятник.

Навчання в Острозькому обласному ліцеї з посиленою військово-фізичною підготовкою імені Костянтина Івановича Острозького значно вплинуло на юнака. Там про колишнього випускника добре пам'ятають і згадують його лише хороше. У минулому командир роти, а тепер заступник начальника ліцею з навчально-виховної роботи

Апарат Острозької міської ради висловлює щірі співчуття родинам Столярів та Ягодок із приводу смерті сина, вунка та племінника Сергія.

Раттиво, несподівано, дуже болісно...
Тяжко підібрати слова, які б могли висловити усю печаль, що переловно нас. Бог забирає до себе найкращих, так швидко...
Це – неоправна втрата для рідних, близьких, друзів, колег. Світла пам'ять про нього назавжди залишиться в наших серцях. Зберігатимемо у нашій пам'яті лише світлі спогади про цього завжди позитивного, сонячного, присного хлопця. Досі не втриває...

Пшла з життя людина прекрасної душі, відротною і доброго серця. Він жив, радів світу, людям, що оточували його. У скорботі низько скляємо голови, молимося за упокій душі покійного. Віримо, що Всемилостивий Господь прийме його світлу та щирю душу в Царство Небесне. Вічна і світла пам'ять йому.

Підняємо ваше горе, сумуємо разом з Вами, підтримуємо Вас у годину скорботи.

Мешканці села Новорудичі висловлюють щірі співчуття уродженцю свого села Петру Івановичу Ягодці та всій його великій родині з приводу важкої і неоправної втрати – трагічної загибелі вунка Сергія.

Ігор Тимошук пригадує:

— Уроджав два роки, з вересня 2015 року по червень 2017 року, Сергій навчався в нашому ліцеї. Це був його перший свідомий і важливий крок до здійснення мрії – здобути військовою освіту і стати офіцером Збройних сил України. Офіцер-вихователь і учитель ліцею пам'ятають Сергія як дисциплінованого, відповіданого, тактичного та викованого учня, уважного на уроках і заняттях самопідготовки. За час навчання досягнув високих результатів із курсу захисту України, має хороші результати з вивчення англійської мови, був добре розвинутим фізично, систематично і наполегливо працював над удосконаленням своїх фізичних умінь, завжди дотримувався правил військової вичисливості, був учасником духового оркестру ліцею. Серед товаришів заслужено користувався повагою та авторитетом. Завершивши навчання в ліцеї, своєї мрії не зрадив – вступив на навчання до Національного авіаційного університету (кафедра військової підготовки).

У минулому класна керівника Сергія в Острозькій ЗОШ № 1 Оксана Кузьменко написала так:

— Важко знайти слова віткн, коли зупиняється серце молодого людини, проте світлі спогади про неї завжди будуть сильніми за смерть!

У мой пам'яті Сергій залишиться щирим, чесним, надійним. Як учень він був надзвичайно жеттерданський, добрий

друг та однокласник. Завжди прагнув справедливості, оскільки мав відкрити душу та щире серце. З багатьма однокласниками дружив і після закінчення школи. Батьки для Сергія були великим авторитетом. Ще навчаючись у середніх класах, він мріяв стати військовим. Тому після закінчення навчання в дев'ятому класі вступив до Обласного ліцею з посиленою військово-фізичною підготовкою.

Уже після закінчення навчання Сергій приходив до нас у школу, ми радо спілкувалися. Приємо було бачити, як із несподіваною підліткою він став уважним, серйозним та відповідальним юнаком.

Усі, хто знає Сергія, глибоко сумують, адже така трагедія не може залишити байдужим нікого. Дуже важко втрачати рідних, але вдячні тіше, коли нас покидають молоді, гарні й талановиті. Світла твої пам'яті, Сергію! У цей важкий час для родини загиблого ми дякуємо всім остражонам, розважкам, мешканцям Острозьчини і інших регіонів України, однокласникам та однокорусникам, товаришам зі служби з військової частини за щірі співчуття, моральну підтримку, за розділене горе та біль, за участь у траурних подіях із приводу нашої надзвичайно важкої та неоправної втрати. Хай із Богом починає, хай ієна українська земля буде його пухом, а в нас усі зберігається вічна добра пам'ять.